

0620 – 20. juni

La oss holde påske, ikke med gammel surdeig eller med ondskaps og ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød. 1Kor 5: 8.

Her lærer vi at vi ikke må ete det hellige påskelammet, Kristus, sammen med ondskaps og ugudelighets surdeig. Som en advarsel, hvor den forskrekkelige straffen om å bli utryddet av Herrens Israel, hvis vi ikke lyder denne formaningen, holdes opp for øynene våre.

Hva er dette? Det høres forferdelig ut, og ikke akkurat evangelisk! Kan dette stemme med Det nye testaments herlige nådeforkynnelse? Ja, ganske visst. La oss nå våkne opp!

Mange leser apostelens ord om å rense ut surdeigen med altfor stor lettsindighet, som om det ikke angår oss, men bare Israels barn i Egypt. Nei, dette er talt til hver eneste en av oss.

Hva er så budskapet? Jo, det forkynner at den som vil holde påske, som vil motta Kristus og bli frelst, må gjøre det med et oppriktig hjerte. Må ikke stå fram for Herrens åsyn i falskhet.

For det er egentlig denne falskheten i det åndelige som gjør at en sjel utryddes av Herrens Israel, slik vi ser f. eks. Ananias og Safira i Det nye testamente ble utstøtt fordi de hyklet og løy for Herrens Ånd.

Ondskaps og ugudelighets surdeig er altså egentlig ikke selve syndefordervet og urenheten som hvert enkelt menneske, enten vi vil eller ikke, har i vårt kjød og blod. Som henger ved oss, plager og anfekter hver eneste oppriktige kristen. Nei, surdeigen er egentlig dette falske sinn som vil blande sammen troen og et liv i synden, Kristus og Belial, Gud og verden, lyset og mørket.

Dette ser vi først og fremst av ordene i gr. teksten. Det ordet apostelen bruker for ondskap, betyr egentlig at jeg ikke bare har en ond natur, men også «gjør synd», lever i urettferdighet og et syndig liv. Mens ugudelighet egentlig er en falsk sjel som gjennom alt slags hykleri, hemmelighetsfulle og giftige triks, forvrenger både læren og livet.

Noe som ennå tydeligere kommer fram av motsetningene til dette: renhets og sannhets usyrede brød. Ord som Luther forklarer slik: «Renhet er at en lever og gjør rett og kristelig av et ydmykt hjerte som ønsker å gjøre godt mot alle mennesker. Ikke er innstilt på å gjøre urett mot eller skade noen. Men gjør mot alle som en vil de skal gjøre mot en selv. Mens sannhet er at en ikke lever i falskhet og svik, bedrag og hykleri. Men med et rettferdig sinn lærer og lever rett etter Guds ord».

Men det er særlig av sammenhengen og bakgrunnen for disse ordene at apostelens mening kommer tydeligst fram. Dette leser vi jo i 1Kor 5 der han tar opp og refser det forferdelige forholdet i forsamlingen i Korint. Hvor de blant sine medlemmer ikke bare hadde åpenbare syndens treller. Men hvor noen også levde i hor, og det så grovt at én blant dem levde sammen med sin fars hustru.

Og ikke nok med det, men også – og legg godt merke til dette – samtidig til og med var oppblåste, skrøt av sitt åndelige lys og sine apostler, var selvsikre og ubekymret, som om alt var i orden. Det ser vi av vers 1 og 2, der apostelen skriver: «Det fortelles om hor blant dere, og det slikt hor som ikke en gang blir nevnt blant hedningene. Og dere er oppblåste, når dere heller burde sørge, slik at han som har gjort denne gjerningen kunne bli støtt ut fra dere».

Om dette forholdet tilføyer han i v. 6–7: «Det dere roser dere av er slett ikke noe godt. Vet dere ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? Rens derfor ut den gamle surdeigen». Her ser vi sammenhengen.

«Ondskaps og ugudelighets surdeig» er altså denne falske holdningen hvor et menneske vil bli frelst, vil være en kristen, vil holde påske, motta Kristus og gå sammen med Guds folk til løftets land. Men vil også ha med seg sine gamle, hemmelige synder på veien. Pynter på, skjuler, unnskylder og forsvarer dette, og er ikke innstilt på å kvitte seg med det. Dette er å holde påske med ondskaps og ugudelighets surdeig.

Da sier apostelen: Nei, den som vil la vårt påskelam få innta seg, må rense ut den gamle surdeigen, på samme måte som jødene oppsporte og ryddet ut alt usyret brød. Det var forbudt, og de visste at de ville miste livet, hvis de åt dette sammen med påskelammet.

På samme måte må også den som vil eie Kristus og ha del i hans store forløsning og frelse, leve med alvor i dette. Oppriktig søke forløsning fra all synd og urettferdighet – ikke søke syndenes tillatelse, men syndenes forlatelse, og få utfrielse fra dem.

Det er det samme som apostelen også sier om den andre påskehandlingen; når presten stenket offerlammets blod på alteret: «La oss tre fram med et sannferdig hjerte i troens fulle visshet, etter at vi har fått våre hjerter overstenket og på den måten blitt rensset fra en ond samvittighet, og også har fått våre legemer vasket med rent vann».

Legg merke til: «et sannferdig hjerte», det er et hjerte som for alvor søker helt og holdent å bli Guds barn, og vil gi opp alt som ikke behager Gud.